

ligge tæt Øst og Vest for den, Hasselø og Tornø. Hele den sydlige Del af Vigelsø er en stor Eng; ved den kan have voxet Viger, saaledes som man almindelig kaldte Vidjer i ældre Tid; i Angel sagde man Vigle (Viggl); eller der kan have voxet Vigretorn, det ældre Navn for Vrietorn, i Skaane Vigeltorn¹). Saaledes kan en Vigel-Sø have givet Vigelsø Navn. I Borresø ved Skanderborg ligger Øen Borresø. —

Jeg har skrevet dette som en Indsigelse. I mange Afhandlinger og Bøger over Danmarks Stednavne har jeg stræbt efter at finde almindelige Regler for deres Tolkning og langsomt at bygge videre paa det, som kunde fastslaas med nogenlunde Sikkerhed; jeg har endvidere søgt at knytte Studierne nøje til et Kjendskab til Stedernes Naturforhold. I den her omtalte Afhandling af en anset Forsker er ethvert reelt Grundlag ladet ude af Syne; der er ikke fulgt nogen Methode i Studiet, og intet af de enkelte Navne har været gjort til Gjenstand for en Undersøgelse, medens der er opstillet de mest vidtgaaende Sætninger. Det er mig naturligvis lidet kjært, at denne Artikel skyldes en af Redaktørerne af „Danske Studier“; man skulde synes, at dette Tidsskrift netop maatte have til Opgave at retlede ved Forskningen af disse vanskelige Forhold.

Nyt fra historisk Videnskab i Ind- og Udland.

Tyge Brahe Dyrkeren Frederik Reinholdt Friis, f. 1836, døde 21. August 1910. Oprindelig Polytekniker og en Tid ansat ved Telegrafvæsenet førtes han af Sysselsættelse med Astronomi hen til en meget varm Interesse for Tyge Brahe; med megen Uselvished vedblev han at nære den hele sit Liv, og den gav sig Udslag i en Række Arbejder. Det diletantmæssige hos ham traadte stærkest frem i hans Bio-

¹) Kalkars Ordbog, Viger, Vigretorn., Hagerup, Det danske Sprog i Angel², 107, Rietz, Svenskt Dialekt Lexikon.

grafi af den store Astronom (1871); blivende Betydning trods visse Mangler har derimod hans forskellige Udgaver af Tyge Brahes og hans Slægts Breve, som han dog ikke naaede at faa fuldførte. For en stor Del med Tyge Brahe som Udgangspunkt kom han ogsaa ind paa en Række andre Arbejder, dels om dansk Personal- og Kunsthistorie, dels topografiske, af hvilke flere (*Samlinger til dansk Bygnings- og Kunsthistorie*, 1872—78, og *Bidrag til dansk Kunsthistorie*, 1890—1901) har megen Værdi som Materialsamlinger.

J. A. F.

Den 18. Juli 1910 døde Professor juris Henning Matzen. Han var født i Angel 1840 og blev Professor 1870; ved Siden af sin Universitetsgjerning deltog han i vort hjemlige politiske og offentlige Liv, til hvis virksomste Kræfter han hørte, af Udlandet kaldtes han til Arbejdet for mellemfolkelig Ret og Følkeret og til at være Dommer i Stridsspørgsmaal mellem Staterne. Ved disse Sider af hans Gjerning skal der ikke dvæles i dette Tidsskrift, men mærkeligt er, at han uagtet denne store Optagethed fik Lejlighed til at udfolde en betydelig og righoldig Forfattervirksomhed. Til dennes Omraade hørte fra hans tidligste Tid Retshistorien. Matzens to ældste retshistoriske Arbejder *Den danske Panterets Historie indtil Chr. V.s Lov* (1869) og *Kjøbenhavns Universitets Retshistorie 1479—1879* (2 Bd. 1879) udmærke sig ved grundmuret Bygning og rig Benyttelse af utrykt Materiale, ved en systematisk Behandling og en skarp og dyb Undersøgelse af Retsforholdene; begge Værker have desuden kastet Lys over mange Omraader udenfor deres egentlige Emne.

Matzens *Forelæsninger over den danske Retshistorie* (6 Bd. 1893—97) gjør i enkelte Henseender Indtryk af at være et foreløbigt Arbejde; i lang Tid vægrede han sig ogsaa imod, at Bogen betragtedes som offentlig udkommet, i Boghandelen kom den ikke, og den skulde kun tjene som Hjælp for de Studerende. Siden Stemann 1871 udgav sin tilsvarende Bog, var der ikke blot gaaet et langt Tidsrum, men i denne Tid havde dansk Historieskrivning udfoldet sig paa en helt ny Maade, og ligeledes var der bleven offentliggjort talrige vigtige